

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2802/2019
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Даријан Микулић, адвокат у ..., против туженог Комерцијална банка АД из ... чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 381/19 од 15.03.2019. године, у седници већа одржаној 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 381/19 од 15.03.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 381/19 од 15.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1126/18 од 20.12.2018. године утврђено је да је ништава одредба члана 5. става 1. уговора о краткорочном пољопривредном кредиту уз субвенцију камате Министарства пољопривреде и заштите животне средине – кредитна партија број ...-....-...., закљученог између парничних странака, која гласи: „корисник кредита се обавезује да при пуштања кредита у коришћење, једнократно плати банци накнаду за обраду захтева у висини од 1,5 % од износа одобреног кредита из члана 1. овог уговора“ и обавезан је тужени да тужиљи исплати износ од 10.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2015. године до исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 48.140,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 381/19 од 15.03.2019. године жалба туженог је одбијена, првостепена пресуда потврђена и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништав члан 5. тачка 1. уговора о краткорочном пољопривредном кредиту којом је предвиђено право банке да од тужиље, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај и обавезан је тужени да тужиљи исплати износ од 10.500,00 динара који је тужени по овом основу наплатила тужиљи.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Тужба са захтевом за утврђење делимичне ништавости уговора и исплату стеченог без основа у износу од 10.500,00 динара поднета је 06.07.2018. године. Побийана другостепена пресуда донета је 15.03.2019. године.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност предмета спора побијаног дела очлигледно испод наведеног законског лимита, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић